

Şenol TURAN | Gümüşhane Vali Yardımcısı

Közlenmiş Patatesler

*Aşk imiş her ne var âlemde;
İlim bir kıl-i kaal imiş ancak."*

Fuzûlî

Kabataş'a yağmur yağıyordu...
İmzalamam için masanın başında beni beklemekte olan evrakların üst üste istiflenmiş halinden tedirgin oldum bir an. Şu an yapılması lazım gelen tek bir şey vardı, o da bu güzel sonbahar yağmurunun tadını çıkarmak. Balkona çıkıp şehri temaşa etme fikri hâsıl olmuşken telefon çaldı. Görüşmek isteyen, yaklaşık beş kilometre mesafedeki Kuzköy'ün Muhtarıydı. Sesi oldukça telaşlı : "Yetiş Kaymakam Bey, Hüseyin diye biri kamyonun önüne yattı, müsaade etmiyor bizlere!"

"Hüseyin" diye biri... "Kamyon"... "Yol"...

Parçalar kafamda birleşiyor, neden sonra Kuzköy'de yapılmakta olan beton yol işini anımsıyorum.

"Jandarma yok mu Muhtar, ilgilensinler!"

"Efendim bu defa iş ciddi, adam siz gelmeden kalkmayacağını, bu yola izin vermeyeceğini söylüyor. Bu betonların da bir an evvel dökülmesi lazım biliyorsunuz"

"Fesuphanallah... Tamam geliyorum... Jandarmaya haber verin, 15 dakika içinde orada olacağımı söyleyin..."

"Usulca uzanıp gözlerimi sabit bir noktaya diktim. Uyku ile uyanıklık; yaşam ile ölüm; siyah ile beyaz; gece ile gündüz arası bir nokta... Ne Hüseyin Ağa'ya kızgındım, ne de elimden bir şey gelmiyor olması canımı sıkıyordu. Sadece, elleri öpülesi bir şehit anasını tanımış olmanın tarifi imkânsız huzuru vardı içimde."

Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak bu olsa gerek... Yağmur da şiddetini artırıyor... Dolu mu yağacak ne! Manzara tam olarak tahmin ettiğim gibi, ne bir eksik ne bir fazla... Shakespeare,"Romeo ve Juliette" i Kabataş'ta sahneye koymuş... Romeo'muz, nam-ı diğer "Hüseyin diye biri", Juliette'in ayaklarına kapanır gibi atmış kendisini kamyonun önüne. Kendinden son derece emin, kararlı... Etrafta, kamyonla arasında geçen sessiz tiradı seyretmeye gelmiş meraklı bir kalabalık.

"Cesedimi çiğnemedi geçemezsin Juliette!"

“Du bakalım, şu kaymakam bi gelsin de...”

“Kaymakam !?!”

Shakespeare’in bana biçtiği rolü tam olarak bilemediğimden doğaçlama oynamak durumundaydım. Meraklı bakışlar altında sahnenin önüne attım kendimi. Sufle yok, ezber yok... Allah kerim... Kafamda olan tek şey, yarım saat evvel tasarladığım projeyi alt üst eden bu adama haddini bildirmek! Benim şu anda, Zeki Müren’in buğulu sesiyle icra ettiği eski şarkıları eşliğinde sonbahar yağmurunu seyretmem gerekirdi. Amma velakin “Hüseyin diye biri” yüzünden... “Nerde o Hüseyin? İntikamım çok acı olacak!”

O da ne! Benim gelirken hayalimde canlandırdığım Hüseyin ile bu Hüseyin aynı değil. Sanırım makyajı biraz fazla yapmışlar ya da Shakespeare son anda böyle bir değişikliği tercih etti. Ben intikam almak için gelmişim ama kader benden önce davranmış. “Hüseyin diye biri” seksen yaşlarında ihtiyar bir amca. Beni görür görmez ayağa kalkıp iki elini göbeğinin üstünde birleştirerek başını önüne eğmesi beni biraz sakinleştirdi sanki. “Yoo, yoo bu oyuna gelme Şenol! Sen hala sinirlisin. Aklını başına devşir.

Senin burda işin ne ? Yağmur, sonbahar, balkon, Zeki Müren, demli çay...”

“Hoş geldin Kaymakam Bey”

“Pek hoş gelmedik Hüseyin Ağa!”

“Durum bildiğiniz gibi değil Kaymakam Bey”

“Sen ağa ben ağa, bu ineği kim sağa Hüseyin Amca?”

“Estağfurullah efendim, bizde Ul’ül-Emr’e itaat-sizlik olmaz ama ben bu muhtara yol falan vermem”

“Devlet yol yapacak sen de izin vermeyeceksin öyle mi?”

Bu sözlerin akabinde gayriihtiyari muhtarla göz göze geldik bir an. Devletle aynı çizgide yer almanın, aynı safta yer tutmanın dayanılmaz hafifliği yüzüne aksetmişti. Son derece memnundu halinden.

“Bu beton buraya dökülecek Hüseyin Ağa, karşı koymaya kalkma sakın. Bir haksızlığa uğradığını düşünüyorsan mahkemeye müracaat edersin. Senin bir karışlık toprak aşkın yüzünden milli sermaye

kamyonda kurudu kuruyacak. Bir daha da muhtarla aranızdaki kişisel husumeti bu tür meselelere bulaştırma.”

Replik etkisini göstermiş olacak ki makine sesi duyulmaya başladı. Ben de bu bölümdeki rolüm bittiği için bir an evvel konağa dönüp yarım kalan işimi tamamlama peşindeydim. Yağmur şiddetini bi nebze kaybetse de hala bir bardak çaya meze olabilecek kıvamdaydı.

“Vallahi bırakmam Kaymakam Bey. Bir bardak çay içmeden hayatta bırakmam!”

Yahu bu kadın benim aklımdan geçenleri mi okuyor? Nerden çıktı bu şimdi? Benim sahneyi terk etmemden sonra Hüseyin Ağa ile muhtar birbirlerini yiyeceklerdi. Hem “Romeo ve Juliette”te böyle bir sahne yok ki!

“Abla teşekkür ederiz ama inan hiç vaktim yok, önemli işlerim var, başka sefere inşaallah.”

“Hayatta olmaz, kahvaltıda hazırladım. Elma topladım daha yeni.”

“Abla sağolasın ama inan ki şimdi zamanı değil. Söz bir daha ki sefere!”

“İncir var Kaymakam Bey, taze daha, bu sabah topladım.”

“Eksik olma, gelecek sefer!”

“Kovan balı?”

“Olmaz”

“Dut reçeli?”

“Katiyyen!”

“Kavrulmuş fındık?”

Kırk yaşlarında bir abla. İnatçı mı inatçı. Karadeniz inadiyla beni alt edeceğini zannediyor ama benim de Karadenizli olduğumdan haberi yok tabii. Bu defa sen kaybettin abla, kusura bakma ama beni bu taktikle kandıramazsın. 28 yıl bu stratejiyle az iş yap ...

“Közlenmiş patates?!”

Neee!!! Közlenmiş patates mi! Bu kadın beni bir yerlerden tanıyor mu acaba? Nerden tanıyacak! Karadenizli olarak benden biraz daha tecrübeli sadece. Aramızda on-on beş yaş kadar var, kesinlikle bu durumdan kaynaklanıyor. Yoksa hayatta kandıramazdın beni. Közlenmiş patatese “hayır” diyemeyeceğimi, iki elim kanda olsa geleceğimi nerden bilsin! Son kozunu iyi oynadı valla, helal olsun. Yavaş yavaş eve doğru yola koyuluyoruz. El mahkûm. Közlenmiş patates dururken nereye gideceğim? Hem bi yere gitsem aklımdan çıkmayacak hiç! Aklımda duracağına midemde durması daha efil.

“Balkonu var mı evin ?”

“Ne balkonu Kaymakam Bey, bu yağmurda, bu soğukta! Mis gibi guzine ateşi dururken...”

Sen de haklısın be abla. Sonbahar yağmuru eşliğindeki çay sefamız başka bahara kaldı artık. Karadeniz’deyiz ne de olsa, yine yağar elbet. Közlenmiş patatesler guzine ateşinde dans ederken havadan sudan konuşuyoruz ablayla. Eşini birkaç yıl evvel kaybetmiş. Ondan kalan SSK aylığı ve senelik fındık hasılatıyla ayakta kalmaya çalışıyor. Bir tane oğlu var,

askerde. Evde tek başına, onun yolunu gözlemekten başka yapacağı başka bir iş yok. Kimsesi yokmuş zaten hayatta. "Oğlum gelsin hele, ona öyle bir düğün yapacağım ki Kaymakam Bey, sen de burada olursan göreceksin" derken gözlerinin içi nasıl da parlamıştı, unutamam. Ben, bu vesileyle belki yine közlenmiş patates yeriz sevdasıyla "inşaallah!" dedim. "Eee, aday var mı peki?". Yüzünden bi lahza eksik etmediği tebessümün yerini hafif bir melankoli alıyor, "yok henüz!". Üstüne gitmenin tam sırası şimdi, "eee, aday yok, oğlan askerde, sen düğün dernek kuruyorsun, nasıl olacak bu iş ?""Allah kerim Kaymakam Bey, bizim istihkakımıza da birini yazmışır muhakkak". Bu sözün üstüne başka ne denir. Yine gafil avladı beni. Bu Karadenizlilerle hiç uğraşılıyor valla. Tasdik etmekten başka seçenek bırakmadı bize. "Haklısın. Görelim bakalım Mevlam'n'eyler, n'eylerse güzel eyler..."

Aracımıza kadar bize eşlik etmesi büyük incelikti. Tam bir Karadeniz misafirperverliği sergilemişti. Uğurlarken tekrar çağıracağını söylemeyi de ihmal etmedi. Sihirli kelimeyi biliyordu artık. "Tamam, sen patatesleri közle, gerisine karışma. Teşekkür ederiz. Hadi Allah'a emanet ol."

Bir daha fırsat olmadı. Kısa bir süre sonra mesleki stajımın önemli bir ayağını teşkil eden kurs başladı Ankara'da. Kabataş'la yollarımız ayrıldı. Bir müddet sonra da Amerika'ya düştü yolumuz. Florida Orlando'da bir yıllık vatan hasreti bizi bekliyordu artık. Ekim, kasım, aralık, ocak, şubat, mart, nisan ve mayıs sıkıntısı... Sevemedim bir türlü şu ayı. Hep sıkıntılı geçiyor her ne hikmetse. Türkiye'ye olan özlemin katmerlendiği ay oldu. Can sıkıntısını bertaraf etme adına elimizden gelen yegâne şeylerden bir tanesi de yurttan haberler. "İnsanoğlu haberdar olduğu ölçüde canlıdır" diyor ya Hz. Mevlânâ. İnternetteki haber sitelerinden günlük haberleri takip ediyorum.

"Hükümet kürt açılımı konusunda kararlı..." Oldukça meşakkatli bir süreç, zor bir topa girdiler. "Münevver Karabulut cinayetinin ardındaki sis perdesi

aralanıyor" Ardına kadar aralansa da şu dosya neticelense bir an evvel. "Michael Jackson'ın evindeki hayalet kime ait?" Mezarında bile rahat bırakmadılar adamı" Liderler NABUCCO'yu imzalamak için hazır" Hadi bakalım hayırlısı. "Hatay'da çatışma: 1 asker şehit" Allah Allah, Hatay'da ne işi var bu de-yusların?!" Trabzonspor Ericsson'dan da olumlu yanıt alamadı" Koskoca kulübü ne hale getirdiler. Bu takımdan yana yüzümüz gülmeyecek anlaşılan. "Rihanna sevgiliyle Miami'de tatilde yakalandı" Amerika'da da durum pek farklı değil, magazinden kaçış yok maalesef. "Yine anlaşamadılar, toplu görüşmelerden bir sonuç çıkmadı"

Gurbette insanın en büyük ilacı uzaklardan gelen bir dost sesi. Vatanımla aramda yedi saatlik zaman farkının yanında koca bir okyanus var. Onlarca da devlet. Hiç bu kadar ayrı kalmamıştım. İnsan bir şeyin değerini onu kaybedince daha iyi anlıyor. Neyse, az kaldı vuslata. Biraz uyku ile senelik paydan dakika düşmenin vaktidir. Gece saat 4 sularında telefonum çalıyor. Hayırdır inşallah, bu saatte. İnsan tedirgin olmuyor değil. Neyse ki telefon Türkiye'den. Muhtemelen aradaki yedi saatlik zaman farkını hesap edememiş biri. Biraz olsun rahatlıyorum. Şu an öğle vakti Türkiye'de. Uyku da tutmamıştı zaten pek. İki hasbıhal ederiz artık dedim ama mesaj gelmiş. Aaa bu bizim Kabataş'taki sekreter, Güner Bey...

"Selam Sayın Kaymakamım. Kabataş Kuzköy'de patatesini yediğimiz ablanın çocuğu Hatay'da şehit olmuş dün gece. Yarın tören var."

Usulca uzanıp gözlerimi sabit bir noktaya diktim. Uyku ile uyanıklık; yaşam ile ölüm; siyah ile beyaz; gece ile gündüz arası bir nokta... Ne Hüseyin Ağa'ya kızgındım, ne de elimden bir şey gelmiyor olması canımı sıkıyordu. Sadece, elleri öpülesi bir şehit anasını tanımış olmanın tarifi imkânsız huzuru vardı içimde.

Orlando'ya yağmur yağıyordu...